

Maradj meg a Krisztusban való hitben

Róm 11,16b-24: ...ha a gyökér szent, az ágak is azok. 17 Ha azonban az ágak közül egyesek kitörettek, te pedig vad olajfa létedre beoltattál közéjük, és az olajfa gyökerének élető nedvéből részesültél, 18 ne dicsekedj az ágakkal szemben. Ha mégis dicsekszel: nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged. 19 Azt mondd erre: „Azért törettek ki ágak, hogy én beoltassam.” 20 Úgy van: azok hitetlenség miatt törettek ki, te pedig a hit által állsz. Ne légy elbizakodott, hanem félj! 21 Mert ha Isten a természet szerinti ágakat nem kímélte, téged sem fog kímélni. 22 Lásd meg tehát Isten jóságát és szigorúságát: az elbukottakkal szigorú, veled pedig jóságos, ha megmaradsz jóságában, mert különben te is kivágatsz. 23 De az elbukottak is, ha nem maradnak meg a hitetlenségben, beoltatnak majd, mert Istennek van hatalma arra, hogy ismét beoltsa őket. 24 Hiszen ha te a természet szerinti vadolajfáról levágattál, és természeted ellenére beoltattál a szelíd olajfába, akkor mennyivel inkább be fognak oltatni a saját olajfájukba azok, akik természetük szerint odatartoznak!

Szeretett Gyülekezet!

A kertészetben járatos személyek tudják, hogy némely fafajtát be kell oltani ahhoz, hogy edzettebb legyen a betegségekkel szemben, és emellett jobb termést tudjon hozni. Oltás során nem történik más, minthogy alany törzsébe, amit a gyökere miatt választanak, függőlegesen „V” kivágással behelyeznek egy nemes oltóvesszőt, abból a fajta fából, aminek jó levele, virága, gyümölcse van. Miközben készültem a prédikációra azon gondolkodtam, hogy nem is nekem kellene erről a folyamatról beszélni, hanem sokkal autentikusabb, hitelesebb lenne, ha megkérnék egy gyülekezeti tagot, aki ezzel foglalkozik, hogy ő tartsa meg igehirdetést. Aki azonban kertészettel foglalkozik és elolvassa a történetet lehet, hogy „agyvérzést” kapna attól, ahogyan Pál ír a fa oltásáról, úgyhogy mégiscsak nekem kell erről prédikálni. Érdekes megfigyelni, hogy Pál apostol fordítva alkalmazza a példát. Egy kertésznek ez rögtön feltűnik. A szokásos eljárás az, hogy a vad alanyba oltják be a nemes oltóvesszőt s az utóbbival nemesítik a vad alanyt, de most arról olvashattunk, hogy a szelíd olajfába ültette be a „Gazda” a vadolajfa ágait. Elrontotta volna az apostol a példázatot? Netán szándékosan használta ilyen paradox módon ezt a képet? Ahhoz, hogy ezt megértsük, meg kell vizsgálni, mit jelent ez a hasonlat.

A szelíd olajfa Izrael népét jelképezi, vagyis a kiválasztott népet. A zsidó nép ugyanis Ábrahámától származtatja magát, akit Isten választott ki azért, hogy az üdvterve végbe menjen.

1Móz 12-ben ezt olvassuk: *1Az Úr ezt mondta Ábrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! 2 Nagy néppé teszek, és megáldalak,*

naggyá teszem nevedet, és áldás leszel. Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.

A Zsid 11 pedig arról tanúskodik, hogy *„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívta Isten, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy. (...) Ezért attól az egy embertől, aki már közel volt a halálhoz, származtak olyan sokan, mint az ég csillagai és mint a tenger partján a fövény, amely megszámlálhatatlan.”*

A zsidó nép tehát Isten választott népe, de nem azért, mert ők annyira ezt kiérdemelték volna, hanem egyedül Isten kegyelméből.

A másik hasonlat pedig a vad olajfa képe. Tudjuk Pál apostolról, hogy a pogány népek misszionáriusa volt, tehát azoké a népeké, akik nem zsidók. A pogány itt jelent görögöt, rómaid, keltát, germánt stb. A vad olajfa és annak ágai jelentik azokat, akik nem a választott népből származnak, és nem az ő vallásukba születtek bele, tehát nem Istenben hittek. A szelíd olajfa egyes ágai kitörettek, és a vad olajfa ágai beoltattak a helyükre. Azt mondja Pál apostol, hogy **„azok hitetlenség miatt törettek ki, te pedig a hit által állsz”**. Miről van itt szó? A kiválasztottság nem a származástól függ, hanem a hittől, az Úr Jézusban való hittől. Ugyanis azok a zsidók, akik nem fogadták el az ÚR Jézust, mint Messiást, Szabadítót, Isten Egyszülött Fiát, aki megváltott mindannyiunkat az örök kárhozattól, azokat Isten elvetette. Akik pedig hittek, és hisznek az Jézus Krisztusban, azok lelki értelemben csatlakoznak a kiválasztott néphez, még ha nem is lesznek zsidók. De Pál apostolnak reménysége van afelől, hogy megtérnek. Felnyílik a szeme a zsidó népnek, és rájönnek, hogy a Messiás, aki elhozza az üdvösséget, az Jézus Krisztus volt. És ezért kell imádkozni minden nap azokért a zsidókért, akik még nem tértek meg az ÚR Jézushoz. Egyszer emlékszem valaki mondta nekem, hogy le kell állítani a zsidók közti missziót, mert meg kell nekik adni a saját vallásuk iránti tiszteletet. Ne higgyünk az ilyesfajta tanításoknak, mert az ige is azt mondja, hogy **„az elbukottak is, ha nem maradnak meg a hitetlenségben, beoltatnak majd, mert Istennek van hatalma arra, hogy ismét beoltsa őket.”** Igen, Istennek van hatalma arra, hogy megtérjenek. Van hatalma arra, hogy meglássák Jézus Krisztus egyedül az út az igazság és az élet az Atyához.

Most azonban ne másokat elemezzünk, hanem beszéljünk magunkról. Mert az igének mindig hozzánk van szava, minket akar Isten az ő üzenetével elérni. Hogy egészen személyesen fogalmazzak: Téged szólít meg az ÚR!

Ennek a textusnak a fő üzenete: **Maradj meg a Krisztusban való hitben.** Lehet, hogy felteszed a kérdést, hogy miért kell erről beszélni? „Miért nem valami újat hallunk, valami gyakorlatiasabb, etikusabb, tanítóbb beszédet?” Minden keresztyén etika és gyakorlatias élet egyetlen kérdésre épül fel, mégpedig arra, hogy van-e hited? Hiszel-e az Úr Jézusban?

Két fontos téma fog ma elhangozni. Az egyik az Istentől való örökségünkről, annak átvételéről szól, a másik pedig arról, hogy ezt az örökséget el lehet bukni.

Örökség. Döbbenetes belegondolni abba, hogy emberek mi mindent meg nem tesznek az örökségért. Azért az örökségért, amiért nem kellett megdolgozni, fáradozni, hanem egyszerűen csak behullik az ember ölébe. Lehet ez ház, autó, hatalmas pénzösszeg, vagy éppen királyság, II. Erzsébet után Károly herceg az elsőszámú trónörökös. Emlékszem még tavaly azon gondolkodtam Fannival, a menyasszonyommal, hogy hol kellene megvenni az eljegyzési gyűrűnket. Mígnem egyik nap nagymamámat meglátogattam, és felajánlotta nekünk nagyapám és az ő gyűrűjét, mert azt szerette volna, ha családban marad. Fannival már nagyon vártuk, hogy megkapjuk a gyűrűt, nemcsak azért, mert megoldódott a gyűrűprobléma, sokkal inkább az motivált minket, hogy egy családi emléket, egy elválaszthatatlan kapcsolatnak jelképét megörököljük. Igen, ezért nem kell semmit sem tenni, de sajnos sokakat megrészegít az örökség gondolata, és tönkre mennek emiatt emberi kapcsolatok.

Van egy nagyon kedves ismerősöm, aki egy hívő asszony. Oly döbbenettel hallgattam már végig sokszor az ő történetét, ami arról szól, hogyan semmizte ki a két alkoholista testvére őt az örökségéből. Majdhogynem utcára került a fiával együtt, mert a két testvére eladta a fejük fölül a családi házat, csupán egy pár millió forintért. Képesek azért tönkre tenni a saját testvérük életét, hogy ki tudják fizetni a saját adósságaikat. És hány ilyen történetet hallunk még akár a hírekben, akár a személyes környezetünkben. Tönkre mennek emberi kapcsolatok, emberi életek, mert az ember mindent megtesz az örökségért, csak azt nem tudja sokszor, hogy nem ezért az örökségért kellene harcolnia, és nem ilyen módon. Mert Szeretett testvérek a mai textus is arra mutat rá, hogy Isten örökösei lehetünk.

A Róm 8 azt írja: *Mert a kiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai. 15 Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptátok, a ki által kiáltjuk: Abbá, Atyám! 16 Ez a Lélek bizonyágot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.*

17 Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.

Örökösei Istennek, és örököstársai Krisztusnak. Vagyis örököljük a mennyek országának polgárságát, az üdvösséget. Az örökség nem más, mint az, hogy Isten az ő kiválasztottjai közé fogadja a Krisztusban hívő embereket. Ez az igazi örökség. Nem vagyunk elzárva attól, hogy Isten gyermekei legyünk, hanem Isten a kiválasztottjai közé fogad. Erről beszél a szelíd és vad olajfa képe: Isten az ő örökségét nem származás útján adja tovább, hanem hit által. De azaz igazság, hogy ezzel még csak félig közelítettük meg ezt a témát, mert az ige folytatódik: **„azok hitetlenség miatt törettek ki, te pedig a hit által állsz”**. Ki lehet „töretetni” a szelíd olajfából. Vagy hogy közérthetőbben fogalmazzak, el lehet veszíteni a kiválasztottságunkat. Bele lehet süllyedni az élet útvesztőjébe. El lehet hagyni az Isten szerint való életet, gondolkodást, és a Krisztusban való hitet.

Olyan döbbenettel éltem meg azt, hogy egy ifijúsági tagunk Pesterzsébeten nagyon komolyan megtért. Láttam én is a gondolkodásán, hogy megváltozott azután miután egy fóti konferencia után ő is kiment áldásért. Ugyanis Győri János bácsinak van egy nagyon jó szokása, hogy akik hitre jutnak, azokat külön megáldja egy igével. Nem akartam elhinni, hogy rá egy évre ez az ifijúsági tagunk elment gimnáziumba és ott nagyon rossz hatással voltak rá az osztálytársai. Nemsokkal később bejelentette, hogy ő nem fog jönni ifikre, nem fog jönni templomba, mert őt már nem érdekli ez az egész. A legszomorúbb az egészben az, hogy nem is láttam azóta a gyülekezetben. És lehet azt mondani, hogy „valószínűleg meg sem tért, és nem volt igazi újjászületése” de valószínű, hogy itt egy sokkal komolyabb probléma áll a háttérben.

Annyira „húsbavágóan” fogalmaz Pál, Timóteushoz írt második levelében: *„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, s végezetre eltétem nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését.”* Vajon hányan tartják meg a keresztyének közül a hitet? Kik fogják megkapni az igazság koronáját? Sokszor elgondolkodom azon, hogy a Biblia egyik legszomorúbb kérdése az ÚR Jézus szájából hangzik el: *De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?* (Lk 18,8b) Vajon lesz-e még, aki hisz benne és követi őt? Vagy csak egy hirtelen fellángolás az egész olyan, mint rengeteg romlott emberi kapcsolatunk.

Tegnapelőtt találkoztam egy rég nem látott barátommal és kérdezte tőlem, hogy miért voltunk mi régen barátok és most már nem? Mondtam azért, mert nem ápoljuk a barátságunkat. A Istennel való kapcsolat pont ilyen; ápolni kell. Ezért kell rengeteget imádkozni, igét olvasni, gyülekezetbe járni, mert a Sátán pont azon munkálkodik, hogy először csak az egyiket kell elhagyni, aztán a másikat, majd a harmadikat, és végül teljesen eltávolodsz Istentől.

Ezért bátorít bennünket a Szentírás: **„Ne légy elbizakodott hanem félj!”** Vagyis féld az Urat! Nem abban az értelemben kell a félelemre gondolni, ahogyan mi használjuk ezt a fogalmat. Az Szentírás értelmében az Istenfélelem nem jelent mást mint, Istent imádni, dicsérni az Ő nevét. Ne legyünk gőgös hívők, akik lenézik mások vallását, gondolkodását mert a keresztyén ember is kegyelemből kapja a hitet. És ebben a kegyelem általi keresztyén hitben kell megmaradni, ezt a hitet kell ápolni, ezt kapcsolatot kell fenntartani, ahogyan a Filippi levél írja: „...félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket...”, mert így vehetjük át az Atyától az örökségünket.

Ámen